

Igehirdetés, 2024.december 31. Gazdagrét
Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz!
Lekció: Zsid 13, 1-15
Textus: Zsid 13,8

Kedves Gyülekezet!

Bár a naptári év vége és kezdete önmagában nem hoz változást az életünkben és egyébként semmilyen kapcsolódása sincs az üdvtörténethez, mégis az óév többek között annak az ideje, hogy mint Isten Krisztus által örökbefogadott népe, a választott néphez hasonlóan, nézzünk vissza a mögöttünk álló időszakra, mint akik az Ő jelenlétében és az Ő kijelentésének fényében értékelik a múltat. Hozzá igazíthatjuk, Benne értelmezhetjük úgy a velünk történt dolgokat, mint az Ő cselekvésének helyeit, konkrét idejeit. Így minden évünk az Úr éve lehet, ahol minden áldásra és minden kihívásra, nehézségre Vele, Átala tekinthetünk vissza.

Amikor a Zsidókhoz írt levelet megírták, két éve Néro volt a császár. Senki sem lehetett biztos az élete felől, főként a keresztyéneknek nem. Ha kiderült róluk, hogy Jézust Úrnak vallják, akkor a biztos halál várt rájuk. Az egész római birodalom rettegésben élt az eszelős császár aktuális örültségei miatt. Egy nagy szorongatásban élő, zsidókból megtért keresztyén gyülekezet számára írták ezt a levelet. Félelem és bizonytalanság uralkodott a szívekben – ugyanúgy, ahogy olyan sok dolog kapcsán uralkodik ma bennünk is, bár hála az Úrnak életünk nincs ugyanolyan veszélynek kitéve Magyarországon. Ilyen körülmények között hangzik el ez a mondat: „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz”. Amikor minden recseg-ropog, amikor senki nem tudja mit hoz a holnap, egy dolog biztos: Jézus ugyanaz marad. Vajon kibír-e egy mondat kétezer évet, ha az nem a legszentebb igazság? Mit jelent számunkra ez a mondat a mai estén a múltra, a jelenre és a jövőre nézve?

Mit jelent tehát a múltra nézve, hogy Jézus Krisztus ugyanaz? A múltra nézve magát a megváltást jelenti. De máris hozzá kell tennünk, hogy a megváltás magában hordozza Jézus kettős természetét: egyszerre emberi és egyszerre isteni és emiatt hatással van a jelenre és a jövőre is. Őbenne beteljesedett az Ószövetségben adott minden isteni ígélet, Benne célhoz ért Isten üdverterve, kiteljesedik a kultikus istentisztelet, Benne helyreáll az emberiség istenkapcsolata. Erről a Jézusról beszél úgy a Szentíró a 8. fejezetben, mint aki az igazi sátor, vagyis az élő Isten jelenlétében szolgáló, hogy örökös főpap lett. Ő maga lesz tökéletes főpappá, hiszen azért jött, hogy a nép javáért áldozatot mutasson be, képviselje őket az Atya előtt, imádkozzon és közbenjárjon értük. De Jézus nemcsak örökkévaló Főpap lett, hanem egyben Ő maga lett azzá a tökéletes áldozati báránnyá is, aki életét Isten oltárára tette le, hogy megváltsa az embereket bűnei fogságából és az örök kárhozattól.

Kulcsfontosságú számunkra, hogy Jézus Krisztus tegnap ugyanaz legyen, mint ma. Hiszen ha a megváltás csupán egy történelmi esemény lenne és nem az Isten országának kibomló, cselekvő ereje a mában és jövőben, akkor valóban igaz lenne, hogy Jézus csak egy izgalmas történelmi alak, egy nagy hatású ember volt, de nem Isten Fia. Ha viszont a megváltás egyszerre történelmi esemény és egyszerre az Isten országának közöttünk folyamatosan bomló ereje és valósága, akkor hatással bír a jelenre és a jövőre nézve is – mind a világ, mind pedig személyes életünk számára is. Élet-halál kérdése lesz az, hogy a múltban üdvösséget munkáló Jézus, ma is ugyanaz legyen, ahogy az Ige kijelenti nekünk és ugyanúgy képes legyen megmenteni az Ördög kezéből, mint amikor itt járt a földön. Ha Ő, ma már nem azért munkálkodik, hogy „megkeresse és megtartsa azt, ami elveszett”, akkor mi örökre elveszettek vagyunk. De az evangélium az, hogy Jézus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz! Ő ugyanolyan szeretettel és irgalommal jön felénk, mint amikor földi élete idején járt-kelt az emberek között. Ő Szentlelke által utánunk jön ma is, megkeres akárhol és akármiben vagyunk, hogy életet munkáljon bennünk, körülöttünk. A történelem egy pontján bekövetkezett megváltás, a Szentlélek által

életet mentő és átformáló erővé lesz ma is számunkra! A Lélek maga jelenti ki nekünk, mutatja be az Egyszülött Fiút, személyessé teszi a Vele való kapcsolatunkat, valamint halálával és feltámadásával megszerzett ajándékait. Bűneink bocsánata, a másoknak való megbocsátás lehetősége, a feltámadás ereje, a Lélek által ma is csodálatos módon munkál testi és lelki gyógyulásokat, helyreállításokat. Amit a múltban megtudtunk Róla, az eleven és ható erővel bír a jelenünkre és a jövőnkre nézve is.

Ennek kettős áldása lehet a ma esténkre nézve. Hiszen egyrészt új fókuszot adhat évértékelésünknek: a megváltás erőterében tekinthetünk vissza életünk eseményeire. Másrészt pedig Őt és ajándékait látva, dicsőítés szabadulhat fel szívünkben. Tudatában kell lennünk annak, hogy Ő nem aszerint van jelen életünk történéseiben, hogy mi mennyire érzékeltük az Ő jelenlétét, hanem a megváltás múltban megtörtént és a mában is tapasztalható valóságában. Amilyen valósággal megtörtént a múltban a megváltás, olyan valóságosan van jelen Ővéi életében. Az, hogy hogyan értékelünk egy-egy eseményt, azt sok minden meghatározza. Többek között kultúránk szubjektív igazságossága, a fogyasztói kultúra „nem a legjobb jár” szemlélete, de akár szívünk sebzettsége is. Ezek a különböző szűrők nemcsak azt befolyásolják, hogy hogyan tekintünk történéseinkre, hanem sokszor azt is, ahogy magát Jézust látjuk. Ha sok nehézségen, veszteségen mentünk át ebben az évben, akkor úgy látjuk, úgy érzékeljük, hogy Ő távol volt tőlünk, és lehet, hogy még szánkkal azt mondjuk Ő jó, de szívünk mélyén úgy érezzük, hogy Ő nem jó és nem szeret minket, hiszen nem védett meg, nem óvott meg minket a bajtól. Nem a világ vagy sebzett szívünk működése határozza-e meg ilyenkor szívünket, gondolatainkat? Azt ígérte-e Jézus az övéinek, hogy soha nem kell próbákkal, nehézségekkel, veszteségekkel megküzdeni? Nem azt ígérte, hanem azt, hogy velük lesz minden napon a világ végezetéig. Ő közbenjáró főpapként hordozza Ővéit az Atya előtt és mint áldozati bárány akarja a kegyelmet újra és újra elevenné tenni Lelke által életükben, hogy szeretete a legzordabb próbák ideje alatt is éltető valóság és erő legyen számunkra. Van, amikor megadatik, hogy kiment a próbából és van, amikor benne maradunk a nehéz, feszültségekkel teli helyzetekben. De az, hogy kicsoda Jézus és mit adott, soha nem szabad, hogy a történéseink, szívünk sebzettségén vagy szubjektív igazságunkon keresztül ítéljük meg. Ahhoz, hogy Őt és azt, hogy Ő hogyan volt velünk Immánuelként egy mondatban, egy mosolyban, egy történéseiben, hogy ezt tisztán lássuk, mindig el kell mennünk a kereszthez! Egyedül ott látjuk Őt annak, Aki: életét értünk odaadó Fiúnak, aki halálával utat nyitott számunkra a kegyelem és az élet trónszékéhez, az új és örök életre. Egyrészt tehát múltunk és jelenünk értékelését a kereszt tövében, Jézus jelenlétében érdemes elvégeznünk, ahol nem vetül sem a szív, sem a bűn, sem a világ befolyásolta torz olvasat Jézusra és az Ő szeretetére és az Ő velünk való jelenlétére.

Másrészt oly módon is új fókuszot kaphat az évértékelésünk, hogy annak ellenére, hogy nemcsak áldásokban bővelkedő, hanem ha nehézségekkel teli év volt az idei év, mégis dicséretre nyithatjuk szívünket és szánkat. Hiszen lehet, hogy körülöttünk sok minden változott nemcsak pozitív, hanem negatív irányba is, de Ő nem változott! És Ő méltó a dicséretre! Ahogyan nem a szívünk érzete szerint van jelen az életünkben, úgy nem a szívünk érzete szerint kell Őt dicsérni! Dávid szinte mindegyik panaszsolatárában valamilyen nehézségben, üldözött, szorongatott helyzetben kezd el Istennel beszélni és ahogy megnyitja Előtte a szívét, közben elkezd magából és helyzetéből kifelé, felfelé tekinteni az élő Istenre! És amint Őt meglátja, nem tudja Őt nem dicsérni! Mert Isten jó! Akkor is, ha nehéz útszakaszon vezetett át minket, akkor is, ha még mindig abban vagyunk, ha félünk a jövő héttől, ha tartunk a jövő évtől! Ő irgalmas, Ő kegyelmes! Ő velünk akar lenni, meg akarja mutatni nekünk nap, mint nap szívének minden kincsét! Ő odaadta a legdrágábbat, hogyne ajándékozna Vele együtt nekünk mindent? - ahogy Pál írja a Rómaiakhoz írt levelének 8. részében. Ő nem szívünk érzete szerint méltó a dicséretre, hanem szívünk érzete és minden nehéz körülmény ellenére méltó dicséretre, mert legyőzte a számunkra legyőzhetetlen és hatalmával nem ellenünk, hanem értünk munkálkodik! Ő vágyik magát megmutatni akár örömeinkben, akár bánatokban, veszteségeinkben vagyunk. Vágyik, mint

Fájdalmak Férfia kifejezni együttérzését, mint igazi Főpap nemcsak akar, hanem jár is közben értünk, mint megöletett igaz Bárány akarja megtisztítani szívünket a bizalmunkat élvező bálványoktól, a hitetlenségtől és minden bűntől és mint feltámadott győztes Király akar átvinni minket a sötétségből az Ő világosságába. Hogyne lenne méltó a dicséretre a mi hatalmas Urunk?!

Menjünk tovább és nézzük meg mit jelent számunkra, hogy Jézus Krisztus ugyanaz a mában, mint a múltban? Ahogy már említettem az előzőektől nem elválasztható az, amiről most beszélünk. Hiszen, ha Jézus ugyanaz a mában, aki a tegnapi, a múltban volt, a beteljesedő üdvtörténet, mely maga az evangélium, akkor Ő és amit Ő véghez vitt, az a jelenben és a jövőben is életünkre ható, megelevenítő erő. Mint egy koncentrikus körben kibomló erőként tapasztalhatjuk nemcsak a múltra, hanem a jelenre nézve is annak ajándékát, amit Jézus halálával és feltámadásával megszerzett számunkra. Ez szülhet bennünk a saját múltunk eseményeire nézve is új fókuszú értékelést és szülhet az Ő szeretetében való gyönyörködés közben dicséretet szívünkben.

A megváltás múltban beteljesedő és a jelenre ható erejének most két vonása lesz előttünk igeszakaszunk alapján: a változhatatlan Jézus jelenléte változást munkál szívünkben és tetteinkben. Jézus jelenléte sajátos ebből a változás szempontjából, mert amíg Ő maga nem változik, jelenléte mégis változást hoz Övéi életében. Mely belső változásként indul útnak, de konkrétumokban, tettekben fog megjelenni az élet minden területén. Cseri Kálmán azt mondta, hogy „nagyon fontos, hogy Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz, de végünk van, ha mi úgy halunk meg, ahogy megszülettünk. Ha közben nem következik be ez a generális nagy változás, hogy új életet kaptunk, hogy Jézussal közösségre jutottunk, és ha ez az élet nem növekszik, nem gyarapszik szakadatlanul”. Az, hogy Jézus ugyanaz, aki meghalt és feltámadt értünk, annak át kell formálnia az egész életünket. Hiszen miközben a hívő szemléli Jézust, egyre inkább hasonlónak válik Hozzá, elváltozunk, dicsőségről dicsőségre. Ezt nem mi munkáljuk magunkban valamiféle görcsös igyekezettel, hanem ez Isten Szentlélekének a munkája. Ezt nevezi a Szentírás újjászületésnek. Amikor a Vele való élet-és szeretetközösségben az ember átformálódik, és amikor kárnak és szemétnak ítélik mindent, Krisztus valódi ismeretéért, mint Pál tette. Amikor kimondja, hogy Krisztusban a legszebb és legjobb dolog érkezett el hozzá. A Zsidókhhoz írt levél tulajdonképpen végig erről akarja meggyőzni olvasóit, erről tesz bizonyosságot: Jézus jobb és tökéletesebb, mint az angyalok. Benne messze több és jobb érkezett el, mint Mózesben, Áronban vagy Józsuében. Ő messze több és jobb, mint az első szövetség, annak papjai és áldozatai. Jézus jobb reményt és tökéletes hazát ad nekünk. Tehát a könyvben eddig a pontig, 12 fejezeten keresztül, a refrén bizonyos értelemben Jézus különleges ajándék és áldás léte, mint Istennek az emberiség felé közvetlenül kiáradó öröme és áldása. És amikor szívünk ezt megköstölja és el kezdi élni Istennek ezt az örömét, és azt, hogy Jézus tulajdonképpen minden földi dolognál jobb, akkor az egészen átformálja szívét, gondolkodásmódját. Olyan lesz a szív, mint az a sivatag, amelyre bőségesen hullott az eső és a száraz csontokat egyszer csak el kezdi benőni a zöld növény és oázissá lesz az addig halott élete. Ahogy a sivatagban az esőt az ember nem képes előidézni, úgy a Szentlélek munkájának is csak kitenni tudja magát, de birtokolni, elővarázsolni képtelen. A Szentháromság Isten szuverén Úr, aki akkor jön és úgy jön, ahogyan Ő jónak látja. Kérni kérhetjük, sőt kell is kérnünk, de soha nem uralhatjuk, csak csendben, alázattal várakozhatunk rá.

Jézus tehát nem változik, mégis jelenléte változást idéz elő. Ahol Ő megjelenik, oda betörnek Isten országának erői. Ahogy a Szentlélek által bennünk munkálkodó Jézusban egyre inkább gyönyörködünk, egyre inkább átformálódunk. Így ír ezzel kapcsolatban az egyik írásmagyarázó: „Ha szíved nem ámul el Isten kegyelme előtt, elmédet nem ragadja meg Isten igazsága, a jó és rossz iránti érzékedet nem hatja át Isten igazságossága, hited nem nyugszik meg Isten erejében, képzeletedet nem Isten szépsége irányítja, életedet nem Isten szuverenitása

határozza meg, reményedet nem tölti be Isten dicsősége, akkor bizony a cselekedetek törvényéből akarsz élni és nem a kegyelem törvényéből, mely Lélek és Élet. Az az Istenért végzett munka, amelyet nem az Istenre való rácsodálkozás tart fenn, az csupán a test fáradtsága marad. A keresztyén élet első számú prioritása az Isten előtt csodálattal álló, imádattal teli kapcsolat ápolása kell legyen. A személyes, szívből jövő dicsőítés nem tartható fenn, ha úgy érezzük, hogy Isten ellenünk van, és nem értünk. A dicsőítő szívet Isten mosolya tartja fenn, nem pedig a homlokránca.”

Erre mondja a Szentíró a 9. versben, hogy jó, ha a szív kegyelemmel erősödik meg. Ahogyan az étel erősíti a testet, úgy erősíti a kegyelem a szívet. Hogyan? A kegyelem kenyere a kereszti oltárán készült, ahol Jézus meghalt a bűneinkért. Ha Istent dicsőítő életet akarunk élni és erősek akarunk lenni szívünkben, akkor amikor a szívünk nyög a bűn és a kudarc érzésétől, mielőtt a bálványainkhoz menekülnénk vigaszt keresni és általa táplálni lelkünket, menjünk ehhez az oltárhoz és vegyük magunkhoz a megbocsátás és a remény vérével vásárolt kegyelem élő kenyerét. Csak, ha kiteszük magunkat a Jézus bűnöket eltörlő kegyelemének, akkor kezdjük el érezni annak tápláló erejét.

Jézus jelenléte Lelke által először tehát belső változást indít el, de az nem marad meg csupán a szív keretein belül, hanem az élet minden területét átszövő változásokban jelenik meg. Mind Istennel, mind pedig az emberekkel való kapcsolatokban meg fog látszani az, ahogyan Jézust szeretjük és Őt minden földi dolognál jobbnak, szebbnek, értékesebbnek tartjuk. Ahogyan Őt látjuk annak, akinek az Ige jelenti, az ki fog hatni legbenső testi és lelki vágyainkra: mind a szexualitás, mind a házasság Isten szerint való tisztelete, mind pedig a pénzhez való viszonyulásunk kapcsán. Lesz egy másik nagybetűs Szerelem az életünkben, ami felülírja régi hozzáállásunkat. Ez pedig relativizálni fogja a pénz vonzását is az életünkben. Felismerjük, hogy ha Jézusunk van, akkor maga Isten a miénk, Aki azt mondja, hogy soha nem hagy el minket. Ha Ő velünk van, akkor mindennel rendelkezünk, amire szükségünk van és segít, hogy ne csak azzal elégedjünk meg, amink van, hanem azzal is, Akinek van! Sokszor úgy tekintünk arra, ami Benne adatik nekünk, mint egy ötcsillagos wellness hotelre – és részben az is – de, annál sokkal több! Hiszen gyógyító jelenléte nemcsak wellness szívünknek, hanem túlélőkészlet a nyomorúságok idejére! Ő mécses a sötétségben, Ő a „búvárpipa” a mély vízben, Ő a „gázálarc mérgező légkörben” és még sorolhatnánk! Ráadásul nemcsak erre a világra nézve túlélőkészlet, hanem szószerinti túlélőkészlet halálunk idején.

Ez a Jézusban kapott nagybetűs Szerelem, tudja egyedül átformálni a szívünket úgy, hogy képesek legyünk magunkból kifelé néző életet élni, amelynek része a vendégszeretet, az elesettek felkarolása, a vezetők életének Jézus mellől való figyelése is. Mindezekben pedig, mivel nem emberi teljesítményen múlik, hanem az Ő szeretetének gyümölcse az életünkben, ezért az előbb felsorolt dolgokban, maga Jézus fog kiábrázolódni bennünk és közöttünk.

Ennek fényében, a Szentlélek jelenlétében feltehetjük a következő kérdéseket és bűnbánattal készülhetünk az úrvacsorai közösségre, hogy valóban kegyelemmel tudjon erősödni a szív. Mennyire volt jelen ebben évben az Ő személyének dicsérete életünkben? Tudtunk-e a hálaadás áldozatával jönni Hozzá? Tudtunk-e szeretetének eszközei lenni a gyülekezeten belüli és a gyülekezeten kívüli kapcsolatainkban? Tudtunk-e a házasságra az Ő jelenlétéből rátekinteni, mint akik akár benne élünk, akár nem, de Általa és Benne látjuk annak célját, rendeltetését? Rólam szólt az életem vagy Róla szólt az életem ebben az évben? A pénz szerelme határozott meg vagy Rá tudtam magam bízni arra, hogy Benne minden az enyém, Ő gondot visel rólam? Ő tegnap és ma, mindörökké ugyanaz! Nemcsak arra képes, hogy rávilágítson életünkre, szívünkre, kapcsolatainkra, hanem arra is, hogy ott, ahol csődöt mondtunk, ahol magunkba fordulva éltünk, ahol tisztátalanság, paráznaság, bizalmatlanság, szeretetlenség határozott meg, oda bűnbocsánatot, szabadságot, a bűnös életgyakorlattal való teljes szakítást és új működést, új életet hozzon. Azt akarja, hogy kegyelemmel erősödjön meg a szívünk! Hogy a múltban megszerzett mennyei kincseket ne csak távolról ismerjük, hanem itt és most, a mában éljük.

Vegyük magunkhoz most és újra és meg újra megtört testét és kifolyt véré! Engedjük, hogy nap mint nap, a múltban megszerzett drága kincs a mában bontsa ki erejét mind szívünkben, mind pedig cselekedeteinkben!

Végül nézzük meg, hogy mit jelenthet ma számunkra az, hogy Jézus Krisztus a jövőre nézve az, hogy ugyanaz? Döntő fontosságú, hogy Jézus Krisztus holnap is és a jövőben is ugyanaz legyen, mint tegnap és ma, mert minden reményünk az örökkévaló öröme végső soron attól függ, hogy Ő ugyanaz legyen, aki által nemcsak egyszer érkezett meg Isten életető szeretete a világba, hanem a Szentlélek munkája által, változás nélkül és folyamatosan közli velünk azt. Mivel Ő és az Ő ajándékai változhatatlanok ez a jövőre olyan reménység, mely egyszerre biztosít minket jövőnk felől és egyszerre hat vissza a jelenünkre is.

Ahogy a Heidelbergi Káté 45. kérdés-feleletében olvassuk Krisztus feltámadásának hasznával kapcsolatban: „Krisztus feltámadása biztos záloga a mi idvességes feltámadásunknak”. Az, hogy Jézus ugyanaz a múltban, a jelenben és jövőben, az olyan, mint egy biztosíték, egy zálog a mi feltámadásunkra nézve. Ahogy Pál írja a Thesszalonikaiaknak: „Mert ha hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadt, az is bizonyos, hogy Isten az elhunytakat is előhossa Jézus által, vele együtt.” És ez nemcsak öröm, hogy Istennek annyira fontos ember, hogy testestől-lelkestől megváltotta és megmenti a pusztulástól, hanem reménység, hogy amilyen valóságos testben éljük a mostani életünket, olyan valóságos lesz az új élet, amire feltámaszt minket, hogy örömet és szeretetet teljessé tegye bennünk és köztünk. Miközben pedig felelősségteljes életre hív, hiszen Őt szemlélve átformálódunk, szeretetét elérhetővé kívánjuk tenni mások számára is kapcsolatainkban, mégis új perspektívát ad jelenünkre és jövőnkre nézve, hogy úgy éljünk a jelenben, hogy az amit Ő készít számunkra, az mégse kössön minket ehhez a világhoz. A Zsidókhöz írt levél szemszögéből nézve az igazság az, hogy mindannyian jövevények vagyunk egy olyan földön, amely nem a miénk, hanem végső soron Istené. Mivel ez így van, a Zsidókhöz írt levél arra emlékeztet bennünket, hogy a Krisztus halálára és feltámadására megkeresztelteknek hálával kell elismerniük Isten folyamatos kegyelmét irántunk, akik csak vándorok vagyunk. A levél azonban arra is rámutat, hogy azok, akiket a kereszt jele fémjelez, hajlamosak beleszeretni az „idegenbe” és elfelejtik azt, Aki visszavonhatatlanul, reménytelenül beléjük szeretett, hogy szeretetével örökre megváltoztassa életüket a jelenre és a jövőre nézve is.

Öleljük ma este magunkhoz a változhatatlan Jézust, az Ő ajándékait! Dicsőítsük a nekünk adott legnagyobb Jót, azért Aki és azért, amit nekünk megszerzett halálával és feltámadásával és ennek áldásait Lelke által folyamatosan elérhetővé teszi számunkra! Emeljük fel Hozzá szívünk dicséretét, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz!